

...was jij soms zo dichtbij
dat je er niet meer was
en ik nog minder. Dan boog je
je naar voren, jouw haar
voor mijn gezicht, dan werd jij mij
en ikke jij. Werden wij van liefde
het soortelijk gewicht.
Tot je weer bewoog en ik dacht,
wat wil ik dit, wat wil ik jou
als instrument, het meisje zijn
dat jij van mij geworden bent.

Je bent zo jij als ik nooit ik noch jij zal zijn,
ik wil het liefste in jou weg. Zonder jou ben ik
te veel, een hoge hoed en dito rug, iedereen
de vijand en jij het leven dat ik me ontzeg.

Dat ik er ben, dat ik zo aanwezig ben zonder jou,
dat ik niet hoeft te zijn, dat ik de ander ben,
dat ik jij, en dat ik als die ander van je hou.

Joost Zwagerman

*Uit de ziekte van jij. Gedichten. Amsterdam,
De Arbeiderspers (1988)*

“dat ik niet hoeft te zijn, dat ik de ander ben,
dat ik jij, en dat ik als die ander van je hou”
zo werden wij van liefde het soortelijk gewicht